וכ"א בחגיגה], ג) חגיגה יט. [תוספתא דמקואות

פ"ד ה"גו. ד) חגינה יט. מכשירין פ"ד משנה ז, ה) [שם ושם איתא

שיולמו ידיו ידיו טהורות].

ו) מגיגה ימ:, 1) [מגיגה שס], ה) [שבת מו. ושס

י) [בס"א נוסף: מודה], ל) [לעיל יג. ובחים מו.

מנחות קי.], () נדה יג:, מ) [טהרות פ״ח מ״ט], () [מקואות פ״ה מ״ו],

ם) וויהכל יגז. ע) וויהכל

בחגיגה יט.], ל) [לעיל ע"ח

תורה אור השלם

ו. והבגד או השתי או

ָּהְיְּטֶבֶּּהָ אֵזְ כִּיְּלְיִּ הָעוֹר הָעֵרֶב אוֹ כָל בְּלִי הָעוֹר אֲשֶׁר הְּכָבֵּס וְסָר מֵהֶם

:הנגע וכבס שנית וטהר

2. בִּי יִרְחַק מִמְּךְ הַמְּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ אֱלֹהֶיךְ לְשׁוּם שְׁמוֹ שֶׁם וְזְבַחְתָּ

יט], פ) [כל זה פירו

נסמון,

ט) לעיל יב:.

בה א מיי׳ פ״ט מהל׳ בכ"מ סמג עשין טוש"ע יו"ד סי׳ רא סעיף

ה: נמ ב מיי פי"ב מהלי טומאת אוכלין הל"י סמג עשין רמז: ב מיי' פי"ג מהל' שאר אבות הטומאות הל"ב: מפוע הסותנותו הכ"ל מהל' מקואות הל"ח ופי"א הלי"ג:

שאר אבות הטומאות :כל״ב

סג ו מיי' פ"ח מהל' איסורי ביאה הלט"ו ופ"ז מהל' תרומות הל"ה מהלכות משכב ומושב ה"ט] טוש"ע יו"ד סימן קלו סעיף ח: סד ז מיי פ"א מהלי מקואות הל"ח סמג עשין רמח טוש"ע יו"ד סימן קלח סעי' מח: סה ח מיי' פ"ד מהל' פרה הלי"ז ווע"שו:

שימה מקובצת

ואין טובלין בו כדתנן [ז . הנצוק והקטפרס: **כֹּ]** ואין מטבילין כלים בכיפין שלא יזרוק: **ג]** שאחר כבוס ראשון כתי' והבגד: 7] אליבייהו כשירדה להקר שנתכוונ' לרחיצה ולא לטבול: כן ושחט רא לטבול: ען ישווט בהמת חולין אחרת עמה שנתכוין לה: ו] והא דאמרי׳ פ״ק דפסחים :לעיל דף טז ע״א

רבינו גרשום אטו כיפין כלומר ראשין גלים שמחוברין לנהר דהן בני טבילה אבל ליגזר ראשין אטו גלים דוון בני טבילוו אבל ליגזר ראשין אטו גלים שתלושין מנהר ונעשים י בכיפה שכשם שבכיפיז לא בכיפוז שכשם שבכיפין לא מטבלינן כך בראשין דלא ליטבלו קמ"ל דלא גזרינן: . אלא חולין דלא בעו כוונה מנלן מהא. פירות שנפלו לתוך אמת כו׳ כלומר דקא . חזינן (הכא) שפשט (מעל) חזיכן (הכא) שפשט (מעד) מי שידיו טמאות ונטלן ידיו טהור׳ אע"ג דלא קא מכוין לשום טבילת ידיו: ופירות אינן בכי יותן דבעינן לדעת והני נפלו שלא לדעת ואין י. לפי שהכשירן . לאו חשוב הכשר: ואם בשביל שיודחו. הפירות בשביק שיוווו. וופיוות הרי היא בכי יותן דלדעת הן וחשוב הכשר. הוחזק אין לא הוחזק לא כו' כלומר אלמא בעינן [כוונה] לטבול קשיא לרב דאמר לא בעינן כונה לחולין. הכי קאמר אע״פ שהוחזק לחולין כו׳ כלומר ולעולם לא בעינן כונה: לימא תיהוי תיובתיה ויעוים לא בעינן כונוו. לימא תיהוי תיובתיה דר' יוחנן כלומר דאמר . לחולין בעינן כונה. מה כו' דבתכבוסת ראשונה בתיב הבגד או השתי או אשר תכבס דמשמע אשר תכבס לדעת ובתכבוסת וטהר דמשמע וכובס מכל

ובי תימא ביושב ומצפה מאי למימרא. פירוש אי אמרת נשלמא דלא מיירי ביושב ומלפה אלא סתמא כדקתני א"ש דמשמע דאשמועינן דחולין לא בעו כוונה אבל אי איכא למידחי דאיירי ביושב ומצפה מאי למימרא דליכא למימר דאתא לאשמועינן דבעו כוונה

דהא לא משמע מיניה דאיירי ביושב ומלפה דסתמא קתני ונפל דמשמע טפי בלא יושב ומלפה (כ) והרי"ך פירש מאי למימרא דליכא למימר דאתא לאשמועינן דבעו כוונה דהא קתני טהורה משמע דקולא אתא לאשמועינן: גזירה משום חרדלית של גשמים. פירש בקונטרס וחין טובלין בחרדלית משום דתנן (טהרות פ״ח מ״ט) הנלוק והקטפרס אין חיבור ואין כאן מ' סאה במקום אחד אע"פ שיש הרבה למעלה ולמטה ובחנם פירש כן דאפילו יש כמה סאין באותו מדרון אסור לטבול בו 🗣 דמקוה אינו מטהר בזוחלין כדתניא בת"כ אך מעין ובור וגו' אי מה מעין מטהר בזוחלין אף מקוה כו' ת"ל אך מעין ובור מעין מטהר בזוחלין ומקוה באשבורן ובקונטרס הביאה פרק במה חשה (שבת דף מה: ד"ה וסבר): דתנן ממבילין בראשין. קנת תימה דאי משנה היא מה לריך לאשמועינן תרי זימני דמטבילין ברחשין ושמח ההוח דמטבילין ברחשין איירי מדאורייתא דומיא דאין מטבילין בכיפין דהוי מדאורייתא ובההיא דגל שנתלש אשמועינן דאפילו מדרבנן לא

מרינן: ופירות הרי הן בכי יותן. היינו לאחר שהעלם דכל זמן שהן מחוברין במים לא מיתכשרי כדתנן במסכת מכשירין (פ"ד מ"ו) נדה שהיתה מדיחה לנון במערה טהור העלתהו כל שהוא טמא פירוש דאז הוכשרו יו והא דאמר פ״ק דפסחים (דף טו.) דאיכא תרי קראי לענין הכשר חד בתלושין וחד במחוברין ולריכי היינו כשנפלו במחוברין דמיתכשרי לאחר שהעלם ואע"פ שאז הם תלושין מכל מקום אצטריך משום דבתחלת דיבוקן היו במים מחוברים: הןא סבר דיחויי קא מדחי ליה נפק דק ואשכח דתניא כו'. וא״ת אמאי סבר דמדחי ליה והלא כבר זה דקדק מן המשנה דקתני ידיו טהורות

ומה מדקדק יותר מברייתא זו וי"ל דיש חילוק בין טבילת כל גופו לנטילת ידים דטבילת גופו חמירא טפי וכן לריך לומר בסמוך דפריך מסתם משנה לר' יוחנן ומשני דשחיטה אפילו ר' יוחנן מודה ואכתי תקשי ליה משנה דמסכת מכשירין (פ"ד מ"ו) אלא טבילת ידים שאני: בהר דלא טבילת ידים שאני: בהר בעינן בוונה לוביחה. פירוש להתירה בוביחה זו לחתיכה מיהא בעינן פירוש לחתיכת סימנים כדפרישיתט:

להקר: אמר רבא ישחט פרה ושחט בהמה אחרת עמה לדברי הכל פסולה ושחמה

דארבעים סאה שהרי אין מ' סאה במקום אחד ואף על פי שיש וכלים דומיא דאדם מה אדם יובעינו כוונה אף כלים נמי דקא מכוין להו אדם וכי תימא ביושב ומצפה מאי למימרא מהו דתימא ליגזר משום חרדלית של גשמים אי נמי ליגזר ראשין אטו כיפין קמ"ל דלא גזרינן ומנא תימרא דלא ממבלינן בכיפין אדתנן ממבילין בראשין ואין ממבילין בכיפין שאין מטבילין באויר אלא חולין דלא בעי כוונה מיהא מנלן דתנן סבפירות שנפלו לתוך אמת המים ופשם מי שידיו ממאות ונמלן ידיו מהורות ופירות אינן בכי יותן ואם בשביל שיודחו ידיו מהורות ופירות בכי יותן איתיביה רבא לרב נחמן ישבל לחולין והוחזק לחולין אסור למעשר הוחזק אין לא הוחזק לא הכי קאמר אע"פ שהוחזק לחולין אסור למעשר איתיביה "יטבל ולא הוחזק כאילו לא טבל מאי לאו כאילו לא מבל כלל לא כאילו לא מבל למעשר אבל מבל לחולין הוא סבר דיחויי קא מדחי ליה נפק דק ואשכח דתניא מבל ולא הוחזק מותר לחולין ואסור למעשר אמר ליה אביי לרב יוסף לימא תיהוי תיובתא דרבי יוחנן מהא א"ל רבי יוחנן הוא דאמר כרבי יונתן בן יוסף דתניא רבי יונתן בן יוסף אומר יוכובם מה ת"ל שנית מקיש תכבוסת שניה לתכבוסת ראשונה מה תכבוסת ראשונה לדעת אף תכבוסת שניה לדעת אי מה להלן בעינן דעת כהן אף כאן בעינן דעת כהן ת"ל יומהר מכל מקום מתקיף לה רב שימי בר אשי ומי אמר רבי יוחנן הכי והאמר רבי יוחנן ייהלכה כסתם משנה ותנן נפלה סכין ושחמה אע"פ ששחמה כדרכה פסולה והוינן בה מעמא דנפלה הא הפילה הוא כשרה ואע"ג דלא מיכוין יואמרינן מאן תנא דלא בעי כוונה לשחימה 🕫 אמר רבא רבי נתן היא בשחיטה אפילו רבי יונתן בן יוםף? מדגלי רחמנא יומתעסק בקדשים פסול מכלל דחולין לא בעינן כוונה ורבנן נהי דלא בעינן כוונה לזביחה לחתיכה בעינן אמר רבא בהא זכנהו רבי נתן לרבנן מי כתיב וחתכת יוזבחת כתיב אי בעינן כוונה לחתיכה אפילו לזביחה נמי ליבעי אי לא בעינן כוונה לוביחה לחתיכה נמי לא ליבעי היכי דמי נדה שנאנסה ומכלה אילימא דאנסה חבירתה ואטבלה כוונה דחברתה כוונה מעלייתא היא

ועוד בתרומה נמי אכלה ידתנן יהחרשת והשומה והסומא ושנמרפה דעתה אם יש להן

פקחות מתקנות אותן אוכלות בתרומה א"ר פפא ילר׳ נתן שנפלה מן הגשר ולרבנן שירדה

כיפין. דתנן מטבילין כלים ברחש הגל הנתלש מן הים והלך למרחוק ובא לארך נכנס אדם תחת ראשו ומקבלו דהוי טבילה זו במחובר לקרקע: ואין מטביליןם בכיפין. שלא יזרוק כלים בכיפי הגל דהיינו באמלעיתו שהוא עשוי ככיפה וטעמא כדמפרש מפני שהיא טבילת אויר ואין מטבילין באויר: קמ"ל דלא גורינן. לשון קושיא הוא ודלא בעינן כוונה לחולין מנלן: ידיו טהורות. דלח בעינן כוונה לחולין: אינן בכי יותן. דלא אחשבה להך נפילה: ואם בשביל שיודחו ידיו. נתכוין ליטול את הפירות מן המים: ידיו טהורות. כ"ש שנתכוין: ופירום הרי הן בכי יותן. ומקבלין טומאה מכאן ואילך דאחשבה להך נפילת פירות ליטול ידיו בהגבהתן והוה ליה משקה שסופו לרצון ותנן (מכשירין פ״א מ״א) כל משקה שסופו לרצון אע"פ שאין תחלתו לרצון מכשיר: לחולין. לאכול חולין. הוחוק נחכוין בשעת טבילה לכך: הכי קחמר. לעולם חולין לא בעו כוונה והאי דתנא בהו הוחזק דאילטריך לאשמועינן דאע"ג דאיכוין לטבילת טהרה לא הויא כוונת חולין כוונה למעשר: רבי יוחנן. דאמר לעיל [ע"א] אף לביתה לא טהרה: נגעי בגדים כחיב בהו ב' כבוסיסם) תכבוסת ראשונה וכבסו את אשר בו הנגע והקגירו וגו' לראות אם יפשה או יעמוד או יכהה וכיבום שני לאחר הסגר שאחר כיבוס ראשוןש והבגד או השתי או הערב או כל כלי העור אשר תכבס בראשונה קודם הסגר וסר מהם הנגע בימי הסגר וכובם שנית לשום טבילה וטהר: מה מ"ל שנית. פשיטה דשנית הוה: מקיש מכבומת שנייה. שהיא לשם טבילת טהרה: לתכבוסת ראשונה. שהיא להסגיר: מה ראשונה לדעת. אדם דכתיבט ולוה הכהן וכבסו: אף שניה לדעת. ולא שיפול במים מאליו: מי א"ר יוחנן. דחולין בעי כוונה: מדגלי רחמנה מתעסק בקדשים. שוחט קדשים שלא בכוונה דפסולין דכתיבעי לרצונכם תובחו לדעתכם ובוחו בפ"ק (לעיל יג.): ורבנן. דאמר לעיל וחכמים פוסלין: זכנהו. נלחן כלומר בזאת נראין דבריו מדבריהם:

ה"ג וכלים דומיא דאדם מה אדם דבר כוונה הוא. אף כלים דקמיכוין

להו אדם: חרדלים של גשמים. זרם גשמים המקלח מן ההר בכח

ואין טובלין בו אדהנצוק והקטפרס אינו חיבורש ולא הוו מקוה

הרבה למטה ולמעלה הא קתני אינו

חיבור. חרדלית היינו קטפרס מדרון

ורב האי גאון גריסי הרדלית שבאין

מדליו של הר: נגוור ראשין אטו

נְתַן יְיָ לְךְּ בִּאֲשֶׁר צִוִּיתִךְּ נְתַן יְיָ לְךְּ בִּאֲשֶׁר צִוִּיתִךְּ נְתַן יְיָ לְךְּ בִּאֲשֶׁר צִוִּיתִךְּ אַנַת נַפְשֶׁך:

הגהות הב"ח (מ) גמ' ואמר רבא רבי נתן: (ג) תום' ד״ה וכי מימא וכו׳ והרי״ח פירש:

מוסף רש"י

חרדלית של גשמים. ששוטפת ויורדת ממקום נו היולע ויש בה והטובל ז משום עלתה לו טבילה לתקום קטפרם הוא מקום זקוף יותר מדי ומ' סאה שבו אינם במקום אחד חינם במקום ממז הנילוק והקטפרס חיבור, ואף אם קטפרס נמי אין ן בו, לפי שאין אינו טובלין בו, לפי שאין מי גשמים מטהרים דרך זמילמו עד שיהו מעיין מה בזוחלין אף מקוה מטהר בזוחלין, מ"ל אך מעין ובור מקוה מים יהיה טהור, המעיין מטהר בזוחלין והמקוה באשבורן, ורבינו האי גרים הרדלית (חגיגה ים.). ראשין. אחד מראשי הגל כשהוא מגיע לארן, אטו כיפין. אמנעימו של אטו כיפין. גל שעומד באויר כמין כיפה, ואם הושיט כלים למעלה והטבילן בכיפה אינה טבילה כדמתרש ואזיל שם). שאין מטבילין באויר. שלא אמרה תורה מקוה של אויר לטבילה (שם). ידיו טהורות. אע"פ שלא נתכוין (שם). ופירות אינן בכי יותן. לבעינן גבי הכשר יותן דומיא דכי יתן דניחא ליה (שם). ואם בשביל שיודחו ידיו. נתכוין ליטול פירות, הרי הוא בכי יותן ומקבלין טומאה מעכשיו, וכיון להדיח ידיו גלי

נשחטה דניחא ליה בהך נפילה שעל לשון כוונה כלומר נתכוין ידיים הדיח (שם). טבל לחולין והוחזק לחולין, כלומר נמכון לטכול לשם חולין, הוחזק לשון כוונה כלומר נמכון לטכול לשם חולין, הוחזק לחולין (חגיגה יש.). אסור למעשר. למעשר שני הנאכל נכובלים (שש יח.). הוחזק אין. אם נמכון הוא דהויא טבילה לחולין (שש יש.). הוחזק אין. אם נמכון הוא דהויא טבילה לחולין (שש יש.). טבל ולא הוחזק. לא מכוון לשם טבילת טהרה אלא לרחילה בעלתא (שש יח.). הלבה כסתם משבה. רבי הוא סידר המשנה וכשלאה דברי מכם וישרו בעינו שלאן סתם ולא הוכיר שם אומרו עליהן כדי שלא יהו שניה מפי יחיד ונואלן באיל ושני מפי המרוצים ויעשו כמותן ערצה ב.). מחעסק בקדשים. שומע קדשים ולא בכוונה אלא לממעסק דבדכים אחרים (זבחים מה) אז: ממעסק בסקין למשוך דבר אחר ושמע בהמת קדשים (שוחות קי.) אז: מעסק בסקין להצגיין או לא נולכו ושמע בהדשים. שלא מכריו לשום שחיים. אל או נוכרוו לאום שחיים דוואה משר באלא מבריו לאום שחיים דוואה מדר אלא כגון מתעסק בסכין להגביהו או אורקו ושתע בקדשים, שלא תכרין לשום שתיטה, א שלא עלה לבעלים לשם חושה (דעיד יג). כוין לשום שחיטה, אבל נתכוין לשום שחיטה בעלמא כשר אלא

מסקינות. בודקות אותן בשעת וסתן

ומטבילות אותן בשעת טבילתן: לרבי נ**תן**. דאמר לא בעינן כוונה אפילו

לחתיכה ודכוותה הכא קאמר רב אליבי׳

מקום אפי׳ שלא לדעת ביים אב. ועכשיו מקשינן לתכבוסת ראשונה דבעינן לדעת אף תכבוסת שניה בעינן לדעת. מי אמר ר' יוחנן כר' כלומר דבעינן כוונה לחולין. והא אמר ר' יוחנן הלכה כסתם משנה ותנן נפלה סכין וכר' כלומר והא הכא חזינן דלא בעינן כוונה לחולין: מדגלי רחמנא מתעסק בקדשים דפסול כו׳ והיכא גלי רחמנא בקדשים דכתיב לרצונכם תזבחו לדעתכם זבוחו: ורבנן נהי דלא בעינן כונה לוביחה כו׳ כלומר רבנן בני מחלקותו דר׳ נתן דפוסלין היכא דורק סכין לנועצה בכותל והלכה ושחטה כדרכה נהי דלא בעינן כונה לזביחה לחתיכה בעינן והכא לא איכוון לשום לרב. אמר רב פפא לר׳ . חתיכה אלא לנועצה: כוונה דחברתה כוונה מעליותא היא ובתרומה נמי אכלה כלומר נתן שנפלה מן הגשר כלומר לר׳ נתן דלא בעי כוונה לחולין אפי׳ לשום חתיכה דאפי׳ לא נתכוון אלא לנועצה . שחיטתה כשרה. הכא נמי אפי׳ לא נתכוונה לשום רחיצה אלא שנפלה מן הגשר טבילתה טבילה לענין תשמיש

המטה אצל בעלה דבעלה חולין. לרבנן דבעו כולה לשום חתיכה לענין שחיטה הכא נמי בעינן דנתכוונה להקר אע"פ שלא נתכוונה לטבילה מותרת אצל בעלה. אמר רבא שחט פרה ונשחטה בהמה אחרת כו' כלומר כתיב ושחט אותה לבדה ולא ישחוט אחרת עמה ולא יעשה שום מלאכה עמה משחיטתה ועד שרפתה ועכשיו שחט פרה ובדרך שחיטת פרה נשחטה בהמה עמה בלא כוונה לר' נתן דאמר לא בעינן כוונה לשחיטה בהמה כשרה (בהמה כשרה) פרה פסולה שפסל אותה מלאכה: לרבנן דאמרי

שנפלה מן הגשר שלא נתכונה אפילו לרחוץ ור' יוחנן לא מדמי טבילה לשחיטה דקדריש וכובם שנית ובשחיטה קרא קדריש להכשיר כדאמרינן

מדגלי רחמנא מחעסק כו': **ולרבנו.** דבעו מיהא כוונה לחתיכה ודכוותה בטבילה מכשר רב אליבייהו: **כשירדה להקר. יו** ולא לטבול ונפלה

כולה לחוך המים: שחט. פרה אדומה: ושחט שאחרת עמה. חולין שנחכוין לה: דברי הכל. פרה פסולה מחמת מלחכה האחרת ובהמה כשרה:

ה"ג שחט פרה ושחט בהמה אחרת עמה דברי הכל פסולה נשחטה בהמה אחרת עמה לר' נחן פרה פסולה בהמה כשרה לרבנן פרה כשרה בהמה פסולה: